

آسیب نخوردند و وظیفه خود را درست انجام دهیم تا کودکان ما تروماتیک نشوند و برچسب اوتیسم نخورند.

سوند رومی در خصوص نحوه برخورد با کودکانی که مبتلا به اوتیسم آنها ثابت شده نیز اضافه می‌کند: باید بپذیریم اینکه کودکان اوتیسمیک بر اساس نظام خلقت و علی رغم اینکه ما وظیفه خود را به درستی انجام داده‌ایم به این اختلال مبتلا شده‌اند؛ بنابراین باید به خوبی توسط ما درک شوند و باید به بهبود عملکرد آنها کمک کنیم. به مراکز اوتیسم مراجعه کرده و با کاردرمانی و گفتار درمانی

بهبود آنها را سریعتر رقم بزنیم. این کودکان نیاز به تعاملات اجتماعی و بازی‌های خاص دارند. باید با صبر و حوصله در حق آنها کوتاهی نکرده، به آنها توجه کنیم چرا که این کودکان به آرامش بسیار زیاد و رابطه صمیمانه احتیاج دارند. اگر این شرایط فراهم شود، می‌توان به بهبود شرایط آنها امیدوار بود.

بخش عمده حرف‌های این پژوهشگر بر این امر استوار است که والدین بیش از هر چیز باید شناخت و دانش خود را نسبت به اختلال اوتیسم ارتقا دهند و نسبت به رفتارهای کودکان زیر سه سال خود بسیار دقیق باشند تا اگر نشانه‌هایی از بروز اختلال اوتیسم در آنها دیده شد بتوانند هرچه سریعتر کودکان خود را برای درمان به مراکز مربوطه معرفی کنند. اوتیسم یک اختلال است و با اینکه بر عملکرد فرد اثر می‌گذارد اما می‌توان خوشبین بود که با حضور در این مراکز، بخشی از اختلال عملکردی آنها بهبود یابد. نکته مهم این است که این کودکان باید توسط والدین و جامعه درک شوند و با آنها مدارا شود تا از حساسیت بیش از اندازه‌ای که دارند رنج نبرند. آن‌ها تنها یک چیز از والدین و جامعه خود می‌خواهند: ما را درک کنید و صبور باشید.

درک شوند و والدین علم ارتباط با این کودکان را بیاموزند، خسته نشوند، توقعشان از کودک بالا نرود، آنها را با بچه‌های دیگر مقایسه نکنند و وظیفه خود را به عنوان والدین با نگاه امانت داری به خوبی انجام دهند و درگیر اینکه چرا کودک من این اختلال را دارد نشوند.

حساسیت این کودکان بالاست و باید حواسمان به این مسئله باشد آنچه که مهم است این است که خودمان باید آگاه باشیم، نیازهای کودکانمان راه بشناسیم، فضا را غنی کنیم، تعامل سازنده داشته باشیم (به ویژه با کودکان زیر ۲ سال)، بیش از اندازه به کودک سخت نگیریم، خصومت نوزیم، آسیب جدی رشدی به کودک نزنیم و او را دچار تروما نکنیم، در کار کودک مداخلات غیر اصولی انجام ندهیم، اجازه دهیم کودک آزمایش و خطا کند، تکاپوی بازی‌گونه داشته باشند چرا که بچه‌ها اشتباه نمی‌کنند؛ آزمایش و خطا می‌کنند و باید به آنها فرصت رشد بدهیم. باید به کودکان مبتلا به اوتیسم نگاه پرورشی داشته باشیم، از نیاز آنها غفلت نکنیم و کودکان را رها نکنیم تا

از اوتیسم است که در این نوع کودکان خیلی سریع یک سری چیزها را به حافظه می‌سپارند اما تفکر انتزاعی در آنها شکل نمی‌گیرد. ریزبینی و یادگیری بسیار عالی دارند. این بچه‌ها دنیای خاص خودشان را دارند و باید درک شوند.

کودکان مبتلا به اوتیسم، نیاز به درک شدن دارند

این محقق و پژوهشگر در خصوص نوع برخورد با کودکان مبتلا به اوتیسم می‌گوید:

مسئله اصلی این است که متوجه شویم این بچه‌ها گل‌های نظام هستی هستند و باید به دو موضوع مهم نسبت به آن‌ها توجه کنیم. اول اینکه کودکانی که به خاطر تروما و آسیب‌های ارتباطی درون خانواده و رفتارهای والدینی و غفلت آن‌ها، برچسب اوتیسم می‌خورند. حواسمان باشد هر کودک زیر دو سال که در محیط خانوادگی غنی بزرگ نشده و والدین او مشکل دارند؛ برچسب اوتیسم می‌خورد. خانواده‌ها باید بدانند که این کودکان شانس درمان دارند و با مراجعه به مراکز که متولی درمان اوتیسم و کار با کودک هستند قابل بازگشت به جامعه‌اند.

والدین باید درمان آنها را بر عهده متخصصین بگذارند و درگیر پیش‌داوری نشوند. کودک آن‌ها چه اوتیسم واقعی داشته باشد و چه شبه اوتیسم باشد، باید درمان بر عهده متخصص گذاشته شود و در کنار آن والدین نیز به وظایف خود بپردازند و با این ذهنیت که کودک من اوتیسم نیست و نباید کاری برایش انجام دهم؛ اتفاقاتی که نباید بیفتد را رقم می‌زنند و کودک آسیب جدی می‌بیند.

وی عنوان می‌کند: دسته دوم کودکانی هستند که اوتیسم واقعی هستند و نیاز به مراجعه به مراکز اوتیسم و کاردرمانی دارند.

این کار زمان‌بر است اما عملکرد آنها بهبود پیدا می‌کند. هم در تشخیص و هم در مراحل درمان رفتار والدین باید طوری باشد که این کودکان

